

CARTIER Rotonda

Alexandru VAKULOVSKI s-a născut pe 9 aprilie, 1978, în Antonești, Ștefan Vodă. Studii la Universitatea de Stat din Moldova. Licențiat al Facultății de Litere, Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj. Este redactor-fondator al revistei web TIUK! (www.tiuk.reea.net). Fondatorul cenaKLU-lui KLU. Traducător din literatura rusă și scenarist.

Cărți publicate: (poezie) **Oedip regele mamei lui Freud**, Aula, Brașov, 2002; **ecstasy**, Pontica, București, 2005; **TU** (împreună cu Mihail Vakulovski), Biblioteca de Poezie, București, 2002; (teatru) **Ruperea**, Ridicat De la Însuși, București, 2002; **Figuri de ceară** (publicată doar în germană și engleză; prezentă în antologia **Sprung in die Stadt**, Chișinău, Sofia, Pristina, Sarajevo, Warschau, Zagreb, Ljubljana. Kulturelle Positionen, politische Verhältnisse. Sieben Szenen aus Europa, hg. v. Katrin Klingan und Ines Kappert, DuMont Literatur und Kunst Verlag, Köln, 2006); (proză) **Pizdeț**, Aula, 2002; **LETOPIZDEȚ. Cactuși albi pentru iubita mea**, IDEA Design & Print, Cluj, 2004; **Bong**, Polirom, Iași, 2007.

Prezent în antologii din România, Republica Moldova și din străinătate.

Pentru scrierea acestui roman autorul a beneficiat de o bursă ArtistNe(s)t la Tescani.

Alexandru Vakulovski

157 de trepte spre iad

sau

Salvați-mă la Roșia Montană

Roman

15
Din 1995
CARTIER *în toate librăriile bune*

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr.24, sectorul 2, București.

Tel/fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

-15%
pentru 2010

*Cărțile CARTIER editate în 2010 și având sigla **CARTIER** pentru 2010 pot fi procurate, în toate librăriile bune din România și Republica Moldova, cu o reducere de 15% din prețul indicat pe copertă.*

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel./fax: 34 64 61. E-mail: casacartii@cartier.md

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 21 42 03. E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 24 10 00. E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librăria Vărul Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22. E-mail: librariavs@cartier.md

Librăria 9, str. Pușkin, nr. 9, Chișinău. Tel.: 22 37 83. E-mail: libraria9@cartier.md

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Marina Fusa

Prepress: Editura Cartier

Tipărită Combinatul Poligrafic (nr. 00597)

Alexandru Vakulovski

157 DE TREPTE SPRE IAD SAU SALVAȚI-MĂ LA ROȘIA MONTANĂ

Ediția I, septembrie 2010

© 2010, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Această ediție a apărut într-un tiraj de 610 de exemplare.

Toate drepturile rezervate. Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Vakulovski, Alexandru

157 de trepte spre iad sau Salvați-mă la Roșia Montană / Alexandru Vakulovski ;

cop. : Vitalie Coroban. – Ch. : Cartier, 2010 (Combinatul Poligr.). – 120 p.

ISBN 978-9975-79-635-4

821.135.1(478)-31

V 11

Te plimbi prin liniștea galeriilor din Roșia Montană. Ești doar tu, piatra și apa care te înconjoară. Încerci să eviți noroiul de pe jos, pentru că știi că dacă te atinge nu-l vei mai putea scoate din haine. Dar degeaba, pentru că noroiul e plin, culmea, de aur, argint, fier, cupru, zinc, arsenic și nu e doar la picioare, dar și sus, deasupra capului, de unde îți curge în cap ca nisipul dintr-o clepsidră.

E o liniște dubioasă, pentru că poți distinge mii de voci de copii, femei și bătrâni care vor să-ți spună ceva, îți șoptesc la ureche încontinuu, țipă, le auzi, dar nu le poți înțelege și te gândești că poate cândva vei putea descifra măcar o singură propoziție din rumoarea liniștii. Simți mirosul transpirației morților, dacă atingi pereții le simți ultimele zvâcniri ale vieții. Le simți grijile, disperarea, visele oarbe și speranțele.

Sunt prea multe aici, așa că singurătatea nu e o problemă în mine. Din contra, dacă încerci să te protejezi de voci și de ceea ce vor să-ți transmită, obosești, de parcă ai fi într-o mulțime gălăgioasă, în care fiecare vrea să spună ceva.

Apoi ca dintr-un uter ieși afară prin vaginul celor 157 de trepte. Vezi că în tot acest timp deasupra ta au fost pietrele funebre romane, pietrele tale, cioplite cu mult, mult înaintea nașterii tale. Te miri cum de ai reușit să ieși, dacă deja aveai mai multe pietre funerare deasupra capului.

Mai sus, și mai sus, acum vrei să fii deasupra Roșiei. Dar drumul e foarte greu, pentru că pereții caselor în paragină te apasă, parcă vor să se răzbune înainte de-a fi băgate înapoi

în pământ – înmormântare legitimată de plăcuțe albastre bătute în cuie pe pereți. Oamenii sunt ciudați, când te văd se opresc și te conduc cu privirea, se uită lung, de parcă ar vedea pentru prima dată un om. E ceva obișnuit aici în Roșia. Fiecare om e studiat atunci când apare, gâturile se sucesc de parcă ar vedea o fantomă. Așa fac și șoferii, scad din viteză și te urmăresc chiar și atunci când deja te-au depășit.

Treci pe lângă bisericile părăsite: greco-catolice, ortodoxe, unitariene, reformate, romano-catolice... – care încă au altfel de plăcuțe, de monumente istorice, dar oricum, fiind în hora celorlalte case cu plăcuțe albastre, ele cedeză, vezi și auzi cum plesnesc, cum sunt atacate de păianjenii mai vii și mai activi ca oricând altă dată. Crucile de pe biserici, acolo unde încă au mai rezistat, scârțâie apropiindu-se în fiecare moment de pământ. Golurile din biserici sunt mai apăsătoare decât golurile de sub picioare. Pentru că mergând prin Roșia ai impresia că mergi pe o bulă de săpun, căci sunt peste tot mine. Nu știi când te poți prăbuși.

Mersul prin cimitire e ca o pauză de respirație, ca o eliberare. Dar eliberarea scade în loc să crească, pentru că cimitirele din Roșia nu sunt crescătoare, cum ar fi normal, ci descrescătoare, în fiecare zi fiind eliberate de cel puțin un mort-doi...

Tăurile te urmăresc ca niște ochi atunci când treci pe lângă ele. Din când în când câte un șarpe se oprește pe oglinda apei și îți aruncă priviri scurte. Dacă vei intra în apă te vei simți ca într-un corp străin care în orice moment te poate înghiți.

Urmează pădurea. Te bucuri că aici nu vei întâlni oameni, sau – foarte puțini. La rădăcinile brazilor și pinilor

vei vedea pălăriile gălbeneilor și crăițelor. Cu cât vei înainta mai mult, cu atât vei vedea mai multe mure, pe care le vei strânge între buze, iar seva lor roșie îți va curge pe barbă și pe gât.

Sus te vei simți în largul tău. Căci trebuie să fii ghinionist dacă și acolo vei da de oameni. În schimb vei fi înconjurat de miliarde de afine. Vei fi la mijloc și asta îți va da un sentiment răcoros al libertății. Dar sus, cel mai sus, te vei mira când vei simți un miros pestilențial și mii de muște te vor înconjura. Dar nu tu ești ținta, ci alte ciuperci, care atrag prin mirosul sevei pe care o emană roiurile de muște.

Sunt niște ciuperci – *Phallus impudicus* sau buretele pucios – un condiment nelipsit pentru farmecele de dragoste și nu numai. Denumirea ciupercii spune tot, ciupercile puturoase și gelatinoase au forma pulelor și se ridică neobosite, până toamna târziu, când se fleșcăiesc – spre cer.

De sus cobori printre afine și *Phallus impudicus* până la punctul zero al Roșiei Montane, centrul comunei. Ca o copertă a unei cărți, piața, dar și întreaga comună, e încoronată cu peretele unei case ruinate. Da, doar un perete. Nu există niciun fotograf care a trecut prin Roșia Montană și să nu fi pozat acest perete. Te așezi pe fereastra peretelui și nu știi încotro s-o iei. Spre comună sau înapoi, acolo unde cândva era casa întregă.

Apa se scurge de pe mine îndoită cu transpirație, e foarte fierbinte, dar de-abia o simt, tot ce a mai rămas din carnea mea tremură, simt doar oasele care nu au nicio putere, doar atât – să stea unul peste altul, dar nici măcar asta pentru mult timp.

Mă tot spăl și mă simt foarte murdară. Pielea se înroșește, apar primele zgârieturi. Nu e vorba de jeg sau de sperma care s-a scurs din mine. Pur și simplu îmi simt corpul străin. De parcă nu aș fi eu aici. În corpul ăsta pe care l-am băgat sub duș.

Mă rad la început sub brațe, apoi pe pubis. Degeaba, rămân pradă aceleiași stare. Îmi smulg părul din cap, dar e mai dificil decât credeam. Așa că iau foarfeca și o moviliță de păr îmi crește la picioare. Mă rad pe cap. Aparatul de ras îmi coboară pe față. Nu am mustăți, dar dacă mă rad poate voi avea. Dacă aș avea un penis – acum mi l-aș da jos. Odată am încercat asta și cu pizda, dar degeaba. Mi-am zis că nu-mi trebuie pizdă și mi-am băgat degetele în ea, am rupt și am aruncat. Inutil, durerea mi-a trecut și eram în continuare aceeași pizdă de futut.

Apa e mai liberă acum pe mine. Dar mă simt la fel. Aparatul de ras coboară până la venele mâinilor și apoi până la glezne. Sângele colorează apa, dar în scurt timp dispare. Nu pot muri, ceea ce nu e normal. Valurile din creierul meu sunt mai gălăgioase decât apa. Umbrele nu mi se mai opresc în cap. Pentru ele e o joacă, dar nu și pentru mine. Îmi taie respirația, se plimbă pe sub piele, mă scutură. Iar eu zac în cadă și nu mai pot face nimic.

Ele doar râd de mine. Nu mai pot așa. Trebuie să mă întorc la ele.

— Nu e neagră?

Astea au fost primele cuvinte ale bunicilor, când mama m-a adus în Roșia Montană. Tata era străin, deci pentru ei era normal ca el să fie negru. Și eu să fiu neagră.

Atunci am primit prima bătaie. De bun venit. Aveam trei ani, cred. La început bunicii au călcat-o în picioare pe mama, ea niciodată n-a avut un cuvânt de spus în fața lor. Bunica i-a tras câteva palme, și-a băgat mâinile în părul ei și a trântit-o jos. Aici a intervenit bunicul cu picioarele. Au dat în ea țipând până au obosit.

— Curva dracului, te-ai gândit la noi, te-ai gândit la ce au să zică oamenii?

— Acum noi ce o să facem, futu-te-ar Dumnezeuo!

Apoi au trecut la mine. Mama zăcea pe podea zbierând, iar bunicul și bunica erau deasupra mea și-mi cărau pumni. Dădeau în mine și mă scuturau.

— De ce ai făcut-o?

— Nu te-ai putut abține?

— Nu avem nevoie de așa ceva!

— Du-ți-o unde vrei, curvă proastă!

— Ce facem cu asta?

— Să fie o curvă și mai mare ca tine?

— O să fie o curvă neagră!

Așa am fost botezată. Am scăpat ieftin, doar cu câteva coaste rupte, vânătași peste tot și mâinile răsucite. Nu s-a terminat însă aici. De câte ori se îmbătau – luam bătaie. De câte ori se enervau – luam bătaie. Și au mai apărut și pedepsele. Prin înfometare și prin frig. Ei mâncau la masă și eu nu aveam voie să mănânc. Dacă vroiam să mă așez și eu, mi se răspundea scurt: marș de-aici! Să-ți dea tat-to!

Mama nu avea nicio problemă. Ei i se părea normal să fiu pedepsită. Chiar râdea cu bunicii când ei făceau glume pe seama mea. Râdea și ea cât putea, căci și ea continua să fie bătută ori de câte ori bunicii aveau chef. Mama nu a opus

rezistență niciodată. Lua bătaie ca și cum așa era normal să fie. Și nu doar de la bunici. Când s-a aflat că s-a combinat cu un străin, unchiul meu, securist, i-a făcut o vizită, cu doi colegi, la căminul facultății.

Asta mi-a povestit când eram „mare”, ca să se dezvinovățească. Băieții i-au tras un interogatoriu, după care unchiul și-a scos cureaua și a bătut-o cu catarama. Între timp cei doi colegi ai săi au rupt hainele de pe ea. Au trântit-o la podea și au violat-o. Toți trei. A doua zi a fost exmatriculată de la facultate, din motive disciplinare.

La început știam că ne-am întors în Roșia Montană pentru că tata s-a dus în armată. Iar mai târziu, când am întreat-o pe mama de ce nu ne întoarcem la el, mama mi-a zis că tata a murit. De atunci a dispărut cu totul din viața mea și nu m-am mai gândit la el.

Tot la începutul vieții mele conștiente am auzit cuvântul curvă. Așa o numeau bunicii pe mama. Eu deja începeam să cred că pe mama o cheamă Curva. Dar mi-am dat seama că nu e așa.

Mă jucam în drum cu o fetiță din vecini. Ne înțelegeam (bine) și era frumos, bine, mult mai bine decât în casa bunicilor. Eu aveam pirite, ea avea păpuși. Ne imaginam cum păpușile intră în mine și scot pirite și aur. Nouă ne părea foarte ușor și simplu cum păpușile găsesc direct aur, bolovani mari de aur și pirite. Și toate erau așa ca păpușile să fie fericite.

Dar la un moment dat a apărut mama ei. S-a uitat urât la mine și și-a chemat fetița acasă:

— Hai acasă, repede!

— Dar vreau să mă mai joc!

— Acasă, am zis! Și să nu te mai prind că te joci cu curva asta!

Atunci am înțeles că pe mama de fapt nu o cheamă Curva și că acest cuvânt, curvă, e ceva urât, rău și ține, e legat cumva de noi. Eu nu știam să fi făcut ceva rău. Era ciudat că fără să greșesc eram pedepsită. Probabil că din cauza asta eram bătută și de bunici. Nu că aș fi stricat o cană, că am ars perdelele sau că m-aș fi pișat pe mine, nu. Eram bătută pentru că eram o „curvă”. Și am înțeles că nu devii curvă, ci că ești curvă din naștere. Și probabil așa sunt eu. Asta am înțeles, deși habar n-aveam ce înseamnă curvă, dar cu siguranță ceva rău și urât.

După ce am primit botezul cu oase rupte, am fost dusă la stră-străbunica. Casa ei era undeva la marginea Roșiei Montane, deasupra satului. Era multă liniște acolo. Nu știu să fi vorbit cu ea. Era foarte mică și mi-o amintesc și acum ca pe o ființă ireală.

Eram doar eu cu ea, nimeni nu ne deranja. Nu venea nici mama, nici bunicii. Dar dacă ar fi venit ar fi stricat locul și jocul.

Nu pot să-i văd trupul, îmi amintesc acum prin ea, adică întotdeauna imaginea ei se suprapune pe ceva, de parcă ar fi transparentă. O piele subțire, foarte moale, cu riduri prietenoase.

Văd prin ea soarele, mobila veche a casei, pădurea. Văd și alte umbre acolo. Acum bănuiesc cine sunt, dar atunci nu știam. Sau știam... dar între timp uitasem, așa că a trebuit s-o iau de la capăt. Casa era plină de umbre care mi-au sudat

oasele rupte, au pus peste mintea mea un burete care mi-a arătat doar ceea ce trebuie să văd.

Locuitorul la stră-străbunică a fost ca un vis, de parcă nu ar fi existat, dar probabil m-a îndreptat spre ceea ce sunt acum. Atunci mi s-au ascuțit simțurile, am știut cum să trec peste toată lumea și să văd clar că de mine depinde totul. Stră-străbunica a fost ca un decor perfect pentru mine.

Dar și decorurile uneori se uzează, așa că m-am trezit înapoi în casa bunicilor. Trezirea pentru mine a fost moartea stră-străbunicii. Nu țin minte nici cum a murit, nici înmormântarea.

Îmi țin minte însă trezirea. Deschid ușa bunicilor. Și mă trezesc cu o lovitură directă peste față, apoi mă lovesc cu capul de podea și firul se rupe.

Ele, ei – n-au apărut odată cu mine. Erau acolo cu mult-timp înainte. Eu nici măcar nu le-am trezit. Pentru că ele n-au dormit niciodată. Ele doar așteptau momentul potrivit, când omul va acționa împreună cu ele, fără frică, ba din contra – ajutându-le și sporindu-le puterea.

Eu nu primeam jucării. Așa că jucăriile mele erau doar lucrurile pe care le găseam și mi se păreau interesante. Pirite, pepite, tot felul de pietre, cuie vechi și ruginite găsite în mine. Așa m-am obișnuit să nu mă sperii de nimic, la început să studiez, apoi să hotărâsc dacă un lucru e bun sau nu. Deși toate teoriile astea cu binele și răul sunt niște aberații...

Câte puteai găsi în mine! Asta în afară de aur. Aurul doar îi orbea pe oameni să nu mai vadă altceva. Obiecte ciudate din metal, pietre, lemn – frumoase și fără nicio utilitate, de

aia mi-erau așa de dragi. Mai găseam și monede vechi, dar de obicei astea îmi dispăreau și îi bănuiam pe bunici și pe mama că mi le fură.

Minele erau în general un loc de joacă perfect. Pentru că mamele nu-și prea lăsau fetițele să se joace cu mine, pentru că eu eram – după cum mi se spunea – o curvă, eu mă jucam în mine. Coboram și stăteam acolo ore întregi, zilnic. Singură, fără să mă bată cineva, să mă facă curvă sau pizdă neagră.

Mă jucam cu umbrele pașilor, alergam prin întuneric, lovindu-mă de pietre, încercam să-mi dau seama pe ce pun mâinile în beznă. Îmi luam și lanternă, dar o foloseam rar. Întunericul mi se părea mult mai prietenos decât lumina. Și nu mă simțeam singură acolo. În mine era ca în mine. În ungherele întunecate ale minții mele. Mă simțeam protejată acolo, nicidecum speriată. Ca și cum nimeni nu s-ar putea atinge de mine, nimeni nu ar putea să-mi facă rău.

În galeriile romane din Roșia Montană mi se părea că ascult muzica din capul meu, cea pe care o auzeam în pat, cu perna pe cap, când vroiam să nu mai aud urletele și plânsetele din casă. Din casa de curve...

Auzeam sunete de metal, de luptă a pietrei cu metalul și sunetul sclipitor al picăturilor de apă. Muzica interioară a celor care vor muri. Împăcarea cu soarta, cedarea în fața întunericului.

A trebuit să treacă un timp ca să-mi dau seama despre ce este vorba. Ce se întâmplă de fapt. Noroc că nu aveam cui să-i povestesc despre asta, altfel comuna m-ar fi urât și aș fi fost dusă în vreun spital de psihiatrie. Da, era vorba despre voci. Vocile din galeriile romane și dacice. Ele făceau să nu

mă simt singură acolo, ele mă protejau. Pe lângă voci mai simțeam și prezența lor. Deși la început nu vedeam. Sau pur și simplu poate că mi-au dat un răgaz, ca să nu mă sperii. Erau atât de bune. Simțeau toată durerea mea de fetiță agrestă și furioasă și aveau grijă de mine ca de minele lor.

Dar le-am și văzut. Nu erau aceleași, nu erau cele din galerii, dar oricum erau din gașca lor.

La început nu prea înțelegeam despre ce este vorba. Noaptea, cel mai liniștit din casă era bunicul. Bine, asta după ce se consumau toate luptele cu mama și cu bunica. Mă rog, „luptele”. Pe mama pur și simplu o băteau amândoi, într-o bună înțelegere. Cu bunica, da, erau lupte. Și nu se rezumau doar la pumni și picioare. Intrau și obiectele în joc. De la tigăi și polonice până la secere, ciocane și topoare. Ce-și dădeau! Din tot sufletul, cu multă patimă. Se băteau până la sânge, până-și rupeau mâinile, coastele și-și spărgeau capetele.

Da... Noaptea când dormeam cu toții, și mama și bunica începeau să urle:

— Piticii! Ajutor, mii de pitici! Mă omoară! Mă violează, mi se bagă în ochi!

Asta era bunica. Ea era specializată în pitici. Aproape toată noaptea se lupta cu piticii. Dimineața, când trebuia să meargă la serviciu, era extenuată. Apoi se întorcea acasă parcă mai vioaie, firește că din cauza iubitelui de la locul de muncă, cu care și-o trăgeau acolo, printre oale, pe mese. Și bunicul se întorcea mai vesel acasă. Bunicul avea o rază de acoperire mai mare. El futea cam tot. Toate nevestele proaspete, fetele mari, soțiile colegilor și prietenilor. Tot, tot, nimic nu-i scăpa. Asta am înțeles mai târziu. Adică prin clasa a cincina, parcă... Și uitându-se unul la altul, văzându-se atât de mulțumiți și

de relaxați, total satisfăcuți, o luau de la capăt cu furie. Și iar oale și oase sparte. Un fel de orgasm inevitabil al zilei.

Mama, după cum era de așteptat, era cu Cavalerul. În fiecare noapte la ea venea Cavalerul. Noroc că nu știa bunicul, altfel ar mai fi fost încă un motiv de a o zdupăi. La mama era un fel de luptă mai gingașă, cu oftaturi prelungi. Probabil că datorită Cavalerului mama își cumpăra cei mai fini ciorapi și cei mai sexy chiloți. Pe atunci eu nu înțelegeam asta, simțeam ceva, ca orice fetiță, dar nu înțelegeam.

Cavalerul apărea la mama cu tot cu scut și spadă, cu coif și cu barba îngrijită. O strângea tare în brațe și mama se împotrivea până se lăsa învinsă și, după câte se pare, și penetrată. Mama nu era extenuată dimineața. Din contra, era veselă, rumenă, deși i se plângea bunicii. Bunica o asculta cu mare interes:

— Cum, iar?

— Da.

— Și de data asta cum te-a luat?

— Pe la spate!

— Săraca de tine... Și cât a durat?

— Aproape toată noaptea, simt că nu mai pot sta pe picioare...

— Of, of, of, bine că piticii mei sunt mici și pot scăpa până la urmă de ei... Nu știi ce aș face cu un Cavaler așa chipeș cum zici că e al tău...

La început i-am văzut pe pitici... Erau mulți. Într-adevăr, foarte mici. Și eu pe lângă ei eram mare, deși eram doar o fetiță. Cu mine nu s-au luptat. Mi-au înconjurat cu toții patul și îmi zâmbeau. Chiar dacă aveau zâmbete mai ciudate, cumva răutăcioase. Mie de la început mi-au plăcut.